

(nad albem Hany Robinson Brouk v hlavě) Nevím, kolik čtenářů FOLKtimu zná **Hanu**

Robinson

?

Své moravské příjmení Trčalová před časem změnila sňatkem s cizincem. Hana je mladá žena, která dost prožila. Vystudovala klavír na Berkley College v Bostonu, bez „sponzorských darů“ bohatých rodičů, živila se hraním na klavír v hotelu, zdolala několik horských vrcholů v různých částech světa. Hlavně ale hraje na klavír, skládá hudbu a píše texty v angličtině i češtině.

Vystupuje zejména v hudebních klubech, doprovázená saxofonem spolužáka z Berkley Pavla Kroutila a basovou kytarou či kontrabasem Antonína Šturmy. Několik jejích písní zní i na desce

Ohrožený druh

, kterou sestavil Michal Horáček. V závěru roku 2011 vydala Hana svou první samostatnou desku s názvem

Brouk v hlavě

. Všechny skladeb na desce je z autorské díly zpěvačky a všechny mají české texty. Po prvním poslechu desky, a ostatně i po prvním živém koncertu, není možné dát Haně Robinson „jednotící“ hudební nálepkou. Postupně se otevírají „šuplíky“ s nálepkou jazz, blues, šanson nebo lidová píseň. Pohled na tyto nálepky je ale zbytečný, stačí jen poslouchat. Název šanson je, myslím, český fenomén. Vynikající český skladatel a hudebník Jaroslav Jakoubek, zakladatel sdružení „Šanson, věc veřejná“, definoval šanson lapidárně: „

Šanson je, když je vo něčom

.“ V šansonu je veliká dávka poezie, srdce, hlas a prožitek. Šanson není „průmyslový zpěv na kšeft“, kdy krásným a školeným hlasům je celkem jedno, o čem zpívají. Paleta témat a stylů jedenácti písní je pestrá. Jako vždy jsou na desce písně, které zaujmou na první poslech. Mezi ně patří skladba

Muž, který asi hodně pil

. Hana Robinson, byť je stále mladá žena, poznala život z mnoha stran. Citovaná skladba je pěkná bluesovka, má nadhled ženy, která si ví rady, jak odmítnout muže. Odlesk rodné Moravy je cítit v písních

Hej hora hora

a v závěrečné

Jablíčko

červené

. Nejsou to obvyklé folklorní vsuvky, často předstírající „návrat ke kořenům“ lidmi, kteří se narodili a vyrostli v ruchu velkoměsta v šumu větráků IV. cenových skupin. Ej hora hora plyne přirozeným krásným lidovým textem, jako kdyby vznikla někdy dávno. V Jablíčku červeném je naděje, že i zelené jablíčko, symbol čekání na lásku, jednou bude sládnout. Lásky je tématem většiny písní. Z některých tak trochu cítím smutek, ale tak už to v životě bývá. Smutek je ale ukryt spíše mezi řádky. Tak je tomu v písni

Tvoje žena

, v titulní skladbě

Brouk v hlavě

, která dala desce název nebo v písni

Život bije ve mně

. Kromě perfektních muzikantů, kdy základní sestava Hany Robinson je posílena i hosty, například kytarou Josefa Štěpánka, bicími Miloše Dvořáčka (mladšího), kontrabasem Jána Tenglera či perkusemi Imrama Musy Zangiho, jsou silnou stránkou řady skladeb zpěvné refrény. Tak je tomu zejména ve skladbě

Hlava plná písni

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 02 Leden 2012 23:26

Krokodýl

, parodii na úspěšné muže. Tak trochu opakem, myslím tématicky, je

Casanova

, kdy je to žena, která touží. „

Mám chuť tě opít a svlíknout z tebe pot, New York, Paříž, Dubai či Tel Aviv.

“ Vroucím vyznáním je píseň

Tisíc klarinetů

, opět s krásným refrénem. Deska působí dramaturgicky dobrým dojmem a je vidět, že Hana Robinson nejen pečlivě vybírala, ale dala si práci i s řazením skladeb, kdy rytmickou píseň s refrénem, často vyzývajícím diváka, aby se přidal, střídá pomalá bluesovka, jen s doprovodem klavíru, popřípadě s přidavkem percusí. O Haně Robinson vím, že nejprve byl klavír a zpěv se stal později jakousi nadstavbou. Dnes zní její krásný „nadstavbový“ hlas s dobrou intonací a s nástrojovou „základnou“ tvoří originální celek. Tak přeji Brouku, ať zní v hlavách co největšího počtu posluchačů a diváků.

(Hana Robinson: Brouk v hlavě, nahráno ve Studiu Doll, Cobra, LineArt a Loophole Studios v Brightonu, vydal JMA Group v roce 2011) {desky 1071}